

ἀπόπιμα τό, σύνθηθ. ἀπόπ'μα βόρ. ιδιώμ. 'πόπιμα Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ.ά.) 'πόπιμ-μα Τηλ. 'πόπιμ-μαν Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.) 'πόκιμ-μαν Κύπρ. ἀπόπιωμα Θράκ. ('Αδριανούπ.) Κάμπ. Κρήν. Χίος κ.ά. ἀπόμπιωμα Κάμπ. ἀπόπιουμα Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Αράχ.) 'πόπιωμα Σύμ. ἀπόπιημα Θράκ. ('Αδριανούπ. Αἰν.) 'πόπιημα Εὐβ. (Στρόπον.) ἀπόκιμα Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπίνω. Ὁ τύπ. ἀπόμπιωμα κατ' ἀνάπτυξιν ἀλόγου ἐρρίνου.

Τὸ ἐν δοχείῳ μετὰ πόσιν ὑπολειπόμενον ποτόν, οἶον ὕδωρ, οἶνος, γάλα κττ. ἔνθ' ἄν.: Ἐγὼ τ' ἀποπίματα τῶν ἄλλων δὲν πίνω. Τ' ἀποπίμά σου μὴ τὸ δίνης ἄλλονοῦ. Χῦσε τ' ἀπόπιμα καὶ βάλε ἄλλο κρασί σύνθηθ. Ὅποιος πίνει τὸ ἀπόπιμα ἄλλον μαθαίνει τὰ μυτικά του Ζάκ. Δὲν τὸ πίνουν, τὸ 'καμὶς ἀπόπιουμα (τὸ ἐδοκίμασες διὰ τῆς γεύσεως Στερελλ. ('Αράχ.) Τὸ κρασί εἶναι ἀπόπιμα καὶ δὲν κάνει γιὰ ἀνάμα σύνθηθ. Οὐ μικρῆς πίνει οὐλα τὰ 'πουπιήματα Στρόπον. Ἐφερέν μου νὰ πκῶ τὸ 'πόπιμ-μάν του Κύπρ. Μὲν πίν-νης τὸ 'πόπιμ-μαν τοὺς ἀρρώστους καὶ κολλᾷς αὐτόθ. Ἐχει μέσα ἡ βούρνα 'πόπιμ-μα τῶν χοιρῶν καὶ γιὰτὰ που 'ἐν πίν-νει ὁ γάδαρος (βούρνα = γούρνα, γιὰτὰ που = διὰ τοῦτο) Τηλ. Συνών. ἀποπίδι, ἀπόπιειν, ἀπόπις, ἀποπιωτίδι, ἀποπιωτίκι, ἀποπλύδι 2, ἀπόπλυμα 7, ἀποπότι.

ἀποπίνω σύνθηθ. ἀπουπίνου βόρ. ιδιώμ. 'ποπίνω ἐνιαχ.

Τὸ ἀρχ. ἀποπίνω.

1) Τελειώνω τὴν πόσιν τινός, πίνω ἐντελῶς σύνθηθ.: Ἀπόπιανε τὸ κρασί, δὲν ἀφήσανε στάλα. Περίμενε ν' ἀποπιῶ τὸν καφέ μου καὶ θά 'ρθω. 2) Τελειώνω τὴν πόσιν: Δὲ θέλω ἄλλο κρασί, ἀπόπιμα σύνθηθ. || Ἄσμ.

Καὶ σὰν ἀπόπιανε νερό, διρδέτι ξεκινούσι (ἀμέσως φεύγουν) Κρήτ.

ἀπόπις τό, Σίφν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπίνω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ΓΧα-τζιδ. ΜΝΕ 2,66 κέξ.

'Απόπιμα, δ ἰδ.

ἀποπιπίζω ἀμάρτ. ἀποπιπ-πίζω Κάλυμν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. πιπίζω.

Ἀπομυζῶ, βυζάνω: Ἄσμ.

Τσαὶ μᾶς ἀποπιπ-πίζουν | τὸ ζαῖμά μας σὰν τὸ νερό.

ἀποπιπιλώνω Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. πιπιλώνω.

Διαλύω τὸ ραμμένον. Συνών. ξηλώνω.

ἀποπισινός ἐπίθ. Πελοπν. (Κορινθ. Μάν.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίθ. πισινός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ ὀπισθεν εὐρισκόμενος, ὀπίσθιος ἔνθ' ἄν.: Τὸ χωράφι τὸ ἀποπισινὸ ἀπὸ τὸ δικό σου τούτους εἶναι; Μάν.

2) Ἀρσ. οὐς., πρωκτὸς ἔνθ' ἄν.: Δὲν ντρέπεσαι ποῦ μᾶς ἔχεις γυρισμένα τὸν ἀποπισινὸ σου! Μάν. || Φρ. Μὲ τὸν ἀποπισινὸ σου μιλάς; (ἐπὶ τοῦ ἀπερισκέπτως ἢ ἀνευλαβῶς ὁμιλοῦντος) αὐτόθ.

ἀποπίστα ἐπίρρ. Σκυρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. πίστα.

Ὅπισθεν: Καθόμονε ἀνάποδα τσαὶ δὲν ἔδα τί 'νότιανε ἀποπίστα μου.

ἀποπίσω ἐπίρρ. κοιν. καὶ Καπ. (Οὐλαγ.) Πόντ. (Τραπ.) ἀποπίσου Πόντ. ('Ινέπ.) κ.ά. ἀπουπίσω Πελοπν. (Λάστ.) ἀπουπίσου βόρ. ιδιώμ. καὶ Πόντ. ('Ινέπ.) Τηλ. ἀποπίσ' Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπεπίσω

Χίος (Καρδάμ.) ἀπεπίσ' Πόντ. ('Οφ.) ἀπαπίσω Καπ. (Τελμ. Οὐλαγ.) ἀοπίσω Κέρκ. ('Αργυράδ.) Σίφν. Σύμ. ἀποκίσου Τσακων. ἀουπίσ' Μακεδ. 'ποπίσω σύνθηθ. 'ποπίσου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ.ά.) Καπ. (Φάρας.) 'ποπ-πίσω Κύπρ. 'ποπ-πισών Κύπρ. 'πιπέσ' Καπ. (Φάρας.)

Τὸ μεσν. ἀποπίσω. Ὁ τύπ. ἀποκίσου κατὰ φωνη-τικήν τροπὴν τοῦ πι εἰς κι.

1) Τοπικῶς, ὀπισθεν κοιν. καὶ Καπ. (Οὐλαγ. Τελμ. Φάρας.) Πόντ. ('Ινέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὅφ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Ἀποπίσω ἀπὸ τὴν πόρτα στέκει. Τὸν ἀκλουθάει ἀποπίσω σὰ σκυλλί. Πέρασε ἀποπίσω ἀπὸ τὸ οπίτι. Τοῦ τὴν ἔδωσε τὴ μαχαίρᾳ ἀποπίσω. Τὸν χτύπησε ἀποπίσω. Εἶναι ἔδω - ἐκεῖ ἀποπίσω. Αὐτοῦ ἀποπίσω βρίσκεται κοιν. Τώρα ἀοπίσω εἶναι δροσερὰ (ὀπισθεν τῆς οἰκίας) Σίφν. Ἀποκίσου ἀπὸ ἓνα πέτρε ἀτῶ (ἀποπίσω ἀπὸ μίαν μεγάλην πέτραν) Τσακων. Ποῖε εἰμ' παγίον ἀποκίσου μι; (ποῖος ἔρχεται ἀποπίσω μου;) αὐτόθ. || Φρ. Τὸνε ράφτεις ἀπομπρὸς καὶ ξηλῶ-νετ' ἀποπίσω (ἐπὶ ἀνθρώπου τοῦ ὁποίου τὰ ἐνδύματα εἶναι λίαν σαθρὰ) Κέρκ. Νὰ φάν τοὶ νὰ ρίξιν το' ἀπουπίσου δουν (νὰ κορεσθοῦν καὶ νὰ τοὺς περισσεύσουν) Λέσβ. || Παροιμ. Ἀπουμπρὸς κυρὰ συμπεθέρα κι ἀπουπίσου κοιτακόκολος (ἐπὶ ἐπαινοῦντός τινα παρόντα, ἀπόντα δὲ ὑβρίζοντος) Ἰνέπ. Ἀπέμπρ' ντ' ἐνεμέν'να ἀποπίσ' ἔκ'σ' αὐτο (ὅ,τι ἐπερίμενα ἀπομπρὸς τὸ ἤκουσα ἀποπίσω. Ἐπὶ παραδόξου ἀκούσμα-τος) Χαλδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόκολα 1. 2) Χρονικῶς, κατόπιν, ἀκολουθῶς σύνθηθ.: Ἀπουπίσου σ' θὰ ζ'μώσου ἰγὼ Λέσβ. Ἀποπίσω ἀπὸ τὸν δεῖνα ἔρχομ' ἐγὼ (μετὰ τὸν δεῖνα ἐγεννήθη ἐγὼ) Ἄνδρ. Οἱ καπ-παρῆς θ' ἀνοῖζον ἀποπίσω (θὰ βλαστήσουν βραδύτερον) Σέριφ. || Φρ. Τώρα τσαὶ 'πο-πίσου (οὐχὶ πλέον, οἶον: Πάου νὰ πάρον ψάρια. — Τώρα τσαὶ 'ποπίσου, πουληθήκανε τὰ ψάρια) Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κο-νίστρ. κ.ά.)

ἀποπιωτίδι τό, Κρήτ. ἀποπιτίδι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπίνω κατὰ σύμφυρ. πρὸς τὸ οὐς. πιωτὸ καὶ τῆς καταλ. -ίδι. Ὁ τύπ. ἀποπιτίδι κατὰ σύμφυρ. πρὸς τὸ ἀποπίδι.

'Απόπιμα, δ ἰδ.: «Ἴνα ἀπαλλαχθῇ τις ἀπὸ τοῦ ἀφο-ρισμοῦ πρέπει νὰ πῇ τὸ ἀποπιτίδι τοῦ ἱερέως» (Κρητ. λαὸς 1,35).

ἀποπιωτίκι τό, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπίνω κατὰ σύμφυρ. πρὸς τὸ οὐς. πιωτὸ καὶ τῆς καταλ. -ίκι.

'Απόπιμα, δ ἰδ.

ἀποπλαιγίζω ἀμάρτ. ἀποπλαιζω Πόντ. ('Οφ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. πλαιγίζω.

Ἀναλαμβάνω ἐκ τῆς λιποθυμίας. Συνών. ξελιγο-θυμῶ.

***ἀποπλάγιν** ἐπίρρ. ἀποπλάν Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. πλάγι.

Ἀπὸ τὸ παρατέρα μέρος ἔνθ' ἄν.: Ἐκεῖνος ἔκ'σεν ἀ-ἀποπλάν (τὸ ἤκουσε κτλ.) Χαλδ. Ἀποπλάν μερέαν Κοτύωρ. Χαλδ.

***ἀποπλάγιν-καὶ κάτω** ἐπίρρ. ἀποπλαγκαικὰ Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεχφορᾶς ἀποπλάγιν καὶ κάτω.

Ἀπὸ τὸ παρατέρα μέρος ἀκριβῶς: Ἐσ'κῶθεν ἀποπλαγ-καικὰ κ' ἐδέβεν πλάν (ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ παρατέρα μέρος καὶ ἀνεχώρησεν).

